

utænkeligt at indbyde en repræsentant for de myndigheder, som af FN var fordømt for aggression.

Udvalget vedtog at give det amerikanske forslag prioritet, og dette vedtoges derefter med 44 stemmer mod 5 (østblokken), medens 9 (deriblandt Sverige) afholdt sig fra at stemme. Det syriske forslag nedstemtes med 34 stemmer (deriblandt Danmark, Norge og Island) mod 14, medens 10 (deriblandt Sverige og Canada) undlod at stemme.

De under dagsordenspunktet som b) (beretninger fra den neutrale repatrieringskommission) og c) (fangerne fra Koreakrigen) figurerende spørgsmål var optaget efter anmodning af Indien. Da Indien ikke ønskede, at repræsentanter for nogen af parterne skulle indbydes til at deltage i forhandlingerne om disse to underpunkter, og da et hertil sigtende ændringsforslag til det amerikanske forslag afvist af udvalget med 27 stemmer (herunder Danmark, Norge og Island) mod 10, medens 21 (bl. a. Sverige og Storbritannien) undlod at stemme, foresloges det fra indisk side, at pkt. 19. b. ikke blev drøftet under den 10. plenarforsamling. Det indiske forslag vedtoges med 27 stemmer (deriblandt USA, Storbritannien, Danmark, Norge og Island), medens 29 lande undlod at stemme.

Under den påfølgende debat mindede den amerikanske delegerede om de to principper, som var opstillet på Genèvekonferencen i 1954 og bekræftet på 9. plenarforsamling som fundamentale betingelser for en genforening af Korea: respekten for FNs kompetence i Korea og nødvendigheden af frie valg i hele landet. Der var ikke af de nordkoreanske myndigheder givet antydning af, at man var rede til at acceptere disse grundsatninger, tværtimod havde man fra nordkoreansk side brudt våbenhvileaftalen og obstrueret våbenstilstandskommissionens arbejde. Fra britisk side gav man udtryk for tilsvarende synspunkter.

Den canadiske delegerede advarede imod at opretholde altfor urokkelige standpunkter. Selvom man ikke skulle glemme fortiden, burde man se i øjnene, at en genforening kun kunne opnås ved forhandlinger af en eller anden art mellem dem, der var i stand til at tilvejebringe en sådan. At man i 1950 havde valgt at understøtte den ene

part, betød ikke, at man for evigt var bundet til at støtte de standpunkter, denne part indtog. Canada nærrede imidlertid ingen illusioner om, at tiden skulle være moden til forhandlinger nu.

Den indiske delegerede gav ligesom under forrige samling udtryk for det synspunkt, at FN ikke burde forlange, at kontrollen med eventuelle valg i Korea skulle ske under FNs auspicer.

Fra sovjetrussisk side udtalte man sig i lighed med tidligere til fordel for en løsning af Koreaspørgsmålet gennem indkaldelse af en konference med deltagelse af alle interesserede, herunder Peking-Kina og Korea. Valg måtte finde sted på basis af en overenskomst mellem Nord- og Sydkorea og under overvågelse af et internationalt organ sammensat efter samme principper som den internationale våbenstilstandskommission.

Både af Sovjetblokken og USA fremsattes der en række anklager for brud på våbenstilstandsoverenskomsten; den sydkoreanske repræsentant krævede, at FN skulle annullere overenskomsten under hensyn til, at dennes bestemmelser aldrig var blevet overholdt i Nordkorea.

Der fremsattes ikke som under forrige samling fra østlig side forslag om ophævelse af UNCURK (De Forenede Nationers Kommission for Koreas Forening og Genrejsning), men det fremhævedes, at kommissionens myndighed ikke kunne anerkendes.

Den svenske delegerede afgav en kort erklæring, hvori han gentog, at den svenske regerings holdning overfor den internationale våbestilstandskommission fortsat var som angivet af den svenske delegerede under 9. plenarforsamling (se beretningen om 9. plenarforsamling, spalte 858).

Under debatten fremsatte USA et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen bekræfter sin hensigt fortsat at tilstræbe en snarlig løsning af Koreaspørgsmålet i overensstemmelse med FNs formål og opfordrer generalsekretæren til at sætte spørgsmålet på dagsordenen for 11. plenarforsamling.

Endvidere fremsatte Indien et resolutionsforslag vedrørende dagsordenens pkt. 19. c., ifølge hvilket plenarforsamlingen med anerkendelse bemærker, at Argentinas og Brasiliens regeringer har tilbudt at modtage et antal af de tidligere fanger, der opholder sig i Indien. Samtidig opfordres de medlems-